

Garanti for, at Ilden kan begrænses. Med disse Ord skal jeg anbefale det høje Ting at fremme dette Lovforslag.

Rasmussen-Vanddamgaard: I de Bemærkninger, som ledsage det foreliggende Lovforslag, siges det, at det er foranlediget ved en Henvendelse til Justitsministeren fra Sogneraadet i Gentofte Kommune, idet man har ment, at Loven om Brandpoliti paa Landet af 2. Marts 1861 ikke fyldestgør de Krav, som maa stilles i denne ret store Kommune. Jeg tror, det er meget hensigtsmæssigt og meget betimeligt af den ærede Justitsminister at fremsætte et saadant Lovforslag, der sikkert har Ærinde til mange Steder i Landet. Der er Plads for en saadan Ordning baade i de købstadlignende Landsbyer og i de store Stationsbyer, idet de der bestaaende Forhold ikke ere saa tidssvarende, som de burde være. Jeg hilser dette Forslag med Glæde af flere Grunde, af hvilke jeg kun skal nævne 2. Den her foreslaaede Ordning ophæver ikke Loven af 1861, men er et godt Tillæg til den, idet den giver Brandslukningsvæsenet fastere Rammer at arbejde under derved, at de Kommuner, der ville antage fast lønnet Mandskab, kunne faa Tilladelse dertil. Det vil have til Følge, at Sprøjterne ville blive bedre betjente, idet et fast Mandskab vil kunne tage anderledes fat, naar de komme til Ildebrand end Folk, der tilfældig udtages dertil. Der vil kunne ske hurtigere Udrykning, hvad der jo har overordentlig stor Betydning. Det andet Punkt, jeg særlig vil fremhæve, er den Frihed, der gives ved dette Forslag. Frihed er jo en gylden Blomst, plukket paa rette Sted og til rette Tid. Og saaledes er det netop her. Jeg er overbevist om, at man vil benytte Bestemmelsen mange Steder, fordi Forholdene kræve det. Naturligvis vil det koste Penge, i mange Kommuner mange Penge. Det tror jeg dog ikke vil afskrække. Maaske kunne ogsaa Assuranceselskaberne interesseres for Sagen. Naar de se, at der intræffer færre Brandskader i de Kommuner, hvor denne Ordning er indført, vil det være i deres egen Interesse, at ogsaa andre Kommuner komme med. Og denne Interesse vil kunne fremtræde, om ikke paa anden Maade, saa ved en Nedsættelse af Præmie i de Kommuner, der have en saadan Ordning. Det er blot en Tanke, jeg udkaster, jeg ved ikke, om den kan realiseres. Af det her anførte fremgaar, at jeg betragter det som en god Ordning, som man ude paa Landet, særlig i de større

Kommuner, vil hilse med Glæde. Jeg anbefaler Lovforslaget til hurtigt Fremme.

J. C. Sørensen: Ligesom de ærede foregaaende Talere skal jeg anbefale dette Forslag til Vedtagelse. Det siger sig selv, at et Forslag som dette, der ikke paalægger nogen Tvang, er der ingen Grund til at modsætte sig. I adskillige Kommuner kan der være god Grund til at etablere et fast Brandmandskab i Stedet for det nu brugelige. At der derved vil opnaas et bedre Brandslukningsvæsen, kan vel ikke betvivles. Der kan jo stilles ganske andre Fordringer til et betalt Brandkorps end til de Folk, der nu pleje at møde frem. Jeg tror dog, at der med Hensyn til Brandslukningsvæsenet kunde være Anledning til at gaa noget videre. Den Lov, som den nuværende Ordning hviler paa, Loven af 1861, er jo i mange Maader forældet. Jeg skal blot nævne, at der ikke er saa faa Kommuner, som endnu ikke ere i Besiddelse af en Sprøjte, og der er ingen Autoritet, der med Loven i Haanden kan tvinge dem til at anskaffe en saadan. Men en Sprøjte anses dog for at være det første Middel i Kampen mod Ilden. Der er jo nu rundt omkring i Landet en Tendens til at anlægge Vandværker, og der kunde maaske fra Lovgivningsmagts Side være Anledning til ved slige Vandværkers Anlæg at træffe Bestemmelser angaaende Brandslukning. Der er ogsaa andre Ting, som der nok kunde trænges til, at man rørte ved, naar man overhovedet skal beskæftige sig med vort hele primitive Brandvæsen. Det er jo sikkert i en daarlig Forfatning paa Landet. Der indfinder sig i Tilfælde af Ildebrand Brandmandskab og Sprøjter fra 1 Mils Omkreds. Der møder nu saadan en Mængde kørende, at de næsten ikke kunne komme frem. Folk kunne godt risikere, naar de køre til Ildebrand, at blive brændte op. Jeg har selv været Vidne til, hvilken umaadelig Fare der kan være for de mødende. Og naar man saa endvidere ved, at det i Virkeligheden gaar saaledes til, at mange Gange kun $\frac{1}{10}$ af de mødende ere beskæftigede med at slukke Ilden, medens de øvrige kun slukke deres egen Tørst, og naar man endvidere ved, at der ofte møder lige saa mange Ølvogne frem som Brandvogne, er der sikkert Grund til at foretage visse Forandringer heri. Kunde man komme til at indføre Bestemmelser i Brandpolitiloven, hvorved man noget kunde forebygge Ildebrande, vilde det vel være det allerbedste. Der er i de senere Aar kommet